

рана, която ще да е отъ нѣкой капанъ. Навѣрно тази дупка ще да е нейно жилище, защото тя — това бѣ женски язовецъ — влѣзе като у дома си. Обаче Хари нѣмаше намѣрение да напусне убѣжището си. Женскиятъ язовецъ изрѣмжа. Хари извика: „Махай се отъ тукъ!“ и я удари съ детскитѣ си юмруци. Тогава — нека говоримъ съ думитѣ му — „издраскахъ лицето на язовеца и той одраска моето“. Сигурно е, че майката-язовецъ е била въ примирително настроение, не причинила на момчето сериозна болка и, макаръ жилището е било нейно, излѣзла вѣнъ и отишла да си търси друго мѣсто за спане.

Нощта настана. Хари почувствува жажда. До самия входъ на подземието се бѣше събрало вода въ една вдълбнатина. Малкиятъ изпълзѣ навѣнъ, успокои жаждата си, върна се и се пхна въ топлатата яма, колкото можа по-навжтре. Презъ нощта се пробуди, защото язовецътъ бѣ дошълъ за втори пжтъ; но, следъ като момчето почна да кряска и да показва юмруци, той пакъ излѣзе.

На другата сутринъ Хари пакъ изпълзѣ къмъ водата и пи. Сега той усѣти, че е гладенъ. Нѣколко сухи шипки висѣха на единъ розовъ храстъ близо до подземието. Той ги откъсна и изяде, но още повече огладнѣ. Въ този моментъ видѣ, че нѣщо се движи изъ полето. „Това ще да е язовецътъ“, помисли той. Затова върна се бързо, хлътна въ дупката и отъ тамъ почна да наблюдава животното, което се движеше изъ полето. И Хари скоро разбра, че това не е язовецътъ, а единъ конникъ, който силно препускаше.

Когато ездачътъ дойде наблизко, Хари го позна, — този е съседътъ Гроганъ, когото той не